

[Kim Behnke]

føler sig totalt skubbet udenfor. For hvad er det, man bruger kræfterne på her i Folketinget? Jo, ud over alle de nævnte uddelinger af tilskud til højre og venstre ofrer man 340 mio. kr. mere på kulturområdet og pøser milliarder ud til hjælp til Østeuropa, ulandene osv., mens de få besparelser, man kan blive enig om, går ud over hjemmehjælpen, boligydelsen til pensionisterne osv., altså rammer de allersvageste i vort samfund. Og det tager vi meget kraftigt afstand fra.

Så undrer det mig, at hr. Lykketoft kan sige i sin ordførertale, at reduktionen af boligydelsen er acceptabel. Jeg skal minde om flamme-sværdene i Socialdemokratiets ordførertaler, da vi i foråret 1990 diskuterede en langt mindre reduktion af boligydelsen. Nu er Socialdemokratiet altså kommet til den erkendelse, at det er acceptabelt at vedtage en langt skrappe-re reduktion af boligydelsen. Det er der altså en række pensionister, der kommer til at lide under, og det beklager vi.

Fru Mimi Jakobsen var på talerstolen tidligere under debatten og tilkendegav meget prompte, at hun gav ikke fem flade øre for forslag, f.eks. fra Fremskridtspartiet, som intet flertal havde bag sig. Det er også let at komme med sådan en melding, når man tilhører et parti, der ikke selv bidrager med forslag til, hvordan man kan få orden i statens finanser. Jeg erindrer stadig, da fru Mimi Jakobsen i midten af 1980'erne som minister og deltager i regeringens daværende sparebande fortalte til medierne, at nu havde man vendt hver en sten, og det kunne ikke lade sig gøre at spare så meget som en femøre mere. Jeg skal minde fru Mimi Jakobsen om, at der siden er vendt mange sten, og der skal vendes endnu flere sten, for på et eller andet tidspunkt vil nødvendighedens lov, som ikke er vedtaget hverken i Folketinget eller i EF's Ministerråd, tvinge både fru Mimi Jakobsen og resten af Folketingets medlemmer til at tage mange flere af Fremskridtspartiets forslag op til seriøs behandling. Det er ikke, fordi vi har grund til at klage i Fremskridtspartiet, vi er blot lidt irriterede på befolkningens vegne, fordi de gode forslag, vi kommer med, ganske vist bliver vedtaget, men ikke med det samme.

Senest har vi konstateret, at stort set alle var enige i et forslag om at ophæve lukkeloven, men det skulle først ske til næste efterår.

Tvangsafvænnning af narkomaner syntes man også var en god idé, men det skulle bare ikke være Fremskridtspartiets forslag, der blev vedtaget. Det samme gælder i spørgsmålet om andelsbeskatningen, og så sent som i dag har vi haft en diskussion om frivillige tvangsauktioner. Endnu tidligere foreslog Fremskridtspartiet f.eks. at nedlægge Hovedstadsrådet, og jeg skal minde om, at det blev vedtaget i 1988, ligesom forslaget om sømandsskatten, også et gammelt fremskridtsforslag. Vort parti har masser af tid til at vente, til der er flertal for vore gode forslag. Det er bare så pokkers synd for befolkningen, der lider under, at man ikke kan få taget sig sammen til at få vedtaget de gode forslag. Der er jo nok af dem, i hvert fald hvis man kigger i Fremskridtspartiets idékatalog.

Et af vore bedste forslag er forslaget om at nedsætte skatten på arbejde – den mest umoralske skat af alle skatter. På trods af alle disse bruttonationalproduktberegninger af, hvordan skatterne vil falde, som hr. og fru Jensen alligevel ikke kan bruge til noget som helst, når selvangivelsen skal udfyldes, er kendsgerningerne, at Danmark fortsat har verdens højeste skatteniveau, hvis man vel at mærke lægger de direkte skatter, indirekte skatter og sociale bidrag sammen. Vores nærmeste konkurrent er pudsigt nok fortsat svenskerne, men dem er vi jo endnu ikke i EF-samarbejde med. Skal vi tage den nærmeste konkurrent i EF, er det Holland, og til orientering er skatten her 10 procentpoint lavere end i Danmark. 10 procentpoint skal vi have indhentet, så der er nok at tage fat på, når det gælder om at få skatterne sat ned.

Ud over dette glimrende forslag fra Fremskridtspartiet går vore mange ændringsforslag til finansloven, som jo desværre alle blev forkastet, i al sin enkelthed ud på at gøre statens magt mindre, give mere frihed til befolkningen og give mere frihed til det erhvervsliv, der skal sørge for at skrabe de mange penge sammen, som man igennem årtier har formøbet fra Folketingets side. Vi fik ikke vedtaget nogen af vore ændringsforslag denne gang, men det gør ikke noget. De vil blive genfremsat, indtil de stille og roligt, punkt for punkt vil blive gennemført i dette Folketing, og det vil selvfølgelig ske før eller senere. Det vil som allerede nævnt være en følge af nødvendighedens lov.